

de cantó del distr. de Tula ('Tulle la Gaillarde') dept. Corrèze), ja USERCA en inscrrs. i textos merovingis (Holder); *Aulerci*, tribu gal·la situada a l'O. de París, cap a Evreux, i ja anomenada en el text de Cèsar; *Lazerque* mun. del Bearn, vall d'Ossau (2k. al S. d'Arudi, agre. a Izeste, que ja apareixeria l'a. 1675 (P.Raymond, *Di.To.BPyr.*) amb una grafia *Lazerquou* (un dim.? com el *Lliercó*, supra).²

Hi ha un NP AVIRCIOS, AVIRCIA documentat en 3 inscrrs. diferents dins el vol. hispànic (VI) del C.I.L. (Holder, s.v.): podria semblar que siguin noms itàlics —del grup de *Luperkus*, *Mamercus*—, perquè alguna d'elles fou trobada a Roma, però més aviat sembla que no, perquè un altre *Avircia* (que Holder cita s.v. *Searum*) és en una inscripció bètica del S. II.

Encara hi hauríem d'afegir algun mot de la llengua viva i dialectes, que hem reconstruït com d'origen pre-romà pirinenc, com el tipus BAZERCA amb el sentit 'cabana o aplec de barraques de pastors' del qual dono detalls, a la Vall d'Aran, Vall de Barravés i l'Alt Arieja, en *PVArGc.* s.v. *baderca*. I manta forma del vell cèltic insular com l'irl. ant. *Dar-erca* NP femení (Holder).

En descartarem del tot el nom de *Bubierca*, nom d'un poble aragonès, on no hi ha sufix sinó un cpt. amb el cèlt. UERG-³ També se n'allunyen d'altres, per diversos conceptes, si bé ja no del tot; cf. encara l'italià *Bulercano*.⁴

I els noms en -ARCA: com l'asturià *Luarca*, a la costa, 60 k. a l'O. d'Avilés; i en especial el fr. *Luzarches* en el distr. de Pontoise (Seine-et-Oise) 18 k. al N. de St. Denis de París: Holder II, 35.22 ss, en cita una forma antiga *Lusarca*, a. 690, i dues de *Lusareca* també en fonts merovingies indatades. En tot cas té arrel cèltica, cf. els *Lusones* de Numància, amb el qual es deu haver de relligar un NP *Losuarca* només documentat entre els Trèveris (Weisgerber, *Rhen. G.-Celt.* 139, 135).⁵ De tota manera aquí tenim la variant sufixal cèltica -ARCO-, -A, de *Isarcos*, *Coriarcos*, *Lemarcus*, i ky. *cumarch*, *alarch*.

Si amb tots aquests antecedents, ens llancem ja, jo diria, com a conclusió provisional

ETIM. que el nostre tipus *LICERCA (o LEC-) deu tenir un origen cèltic o celtoide (gàl·lic? sorotàptic?), format amb aqueixa terminació; i amb l'arrel LIK-/LEK-, que amb bases serioses (i bastant clares) mostro com origen, particularment, dels NLL rossellonesos, canigonencs, *Leca* i *Llec*, i amb el sentit de 'paratge rocós o pedregós' (*DECat.* v, 14-16). Base excel·lent per al paisatge de l'Alta Garrotxa, per on el *Llierca* s'escola; a 10 k. (línia recta) al Sud de *Leca*, i a uns 30 de *Llec*.

És una arrel que retrobem prou sovint en les fonts gal·liques antigues: en els *Lico-rix*, *Licovius*,

Licirrus que recull Holder; en tots ells és evident el celtisme estricte: almenys en els dos primers salta a la vista. Hi afegeixo encara un epigràfic *pagus Licirrus*, que ja Whatmough (*Dial.Anc.Gaul.* 80,54) relacionà amb l'irl. ant. *lia(cc)* 'pedra', que ja m'havia servit de marxapeu en la nota del *DECat.* sobre *Llec* i *Leca*. Amb la *e* de *Leca* i de *Llec* no lligaria tant una I com la E de l'alternativa *LECERCA, que també hem admès com possible, perquè només caldrà admetre que *Leðerca*, arribant ben aviat a la fase *Leerca*, passà a *Lierca*; en efecte en les mencions citades del S. X, la grafia *Li-* pot ser llatinització dels escribes en lloc de *Le-*.

Hem acabat aquí les conclusions fermes. Parlem, però, també d'uns parònims garrotxencs que és incert o improbable que puguin guiar-nos. En un doc. de 976, donació a St. Joan de les Abadesses, diuen: «pecia de terra q. est subtus *Iserga*, in valle *Miliarias*» (Udina, *Arch.Cond.* S. X, §180, 356.3f), amb altres noms de mal identificar (*Batipalmas*, *Cacklito*, *Malbrugario*): de tota manera *Miliarias* deu ser *Mieres* (8 k. al S. de la confluència Llierca-Fluvià; dels altres recordo, però més vagament, el darrer entre docs. de la conca del riu. En tot cas, encara que sigui un lloc de la vall de *Mieres*, potser ens forniria una variant lingüística del nostre, sense la L-, i amb l'alternança *rg/rc* que he indicat supra.

Uns altres noms de lloc, encara més pròxims, ens podrien induir a altres connexions, —no sols ben hipotètiques, sinó més aviat enganyoses. Segons les descripcions de Mrn.Vayreda, hi ha els «Cingles de *Lliure*», cap a la part baixa de la riera de Sant Aniol (la que s'ajunta amb el Llierca per l'esq., més amunt de Sadernes, poc més avall d'Escales, allà on conflueixen els dos brancs del Llierca que he explicat al principi).

Per un passatge de *La Punyalada*, sembla que són junt amb el *Treu* i *Monteia*; un altre passatge els ajunta amb *Manllada* (*Maillada*), que és més cap a Escales; de tota manera han de ser prop de Sadernes, un poc més al N., i per tant ben propers a aquest sector del curs del Llierca: advertint que la toponímia de Vayreda en aquesta obra, és absolutament de fiar (ho coneixia pam a pam). I és ben temptador cercar una connexió etimològica entre els noms *Llierca* i *Lliure* (o *Lliurà?*, que sona igual). ¿Vindria, doncs, d'un *LICERA, en el qual es repetís el radical de LICERCA? Fonèticament, sense dificultat: com MACERARE > *maurar* o JACERE > *jaure*; amb una variant en el sufix: -ERA, no -ERCA.

Encara un altre nom que tendiríem a enllaçar amb tots dos, en sentit etimològic, puix que s'hi enllaça topogràficament. A Sadernes vaig recollir el nom de *Lliuret*, gran i vell mas a l'esq. del Llierca, immediat al peu de Sadernes. Suposant que LICERCA fos